

Arrest

nr. 307 180 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 Antwerpen

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. KELCHTEMANS loco advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 oktober 2022, dient op 4 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 3 februari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 19 oktober 2023.

1.3. Op 27 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 28 december 2023 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent moslim. U bent afkomstig uit het dorp Adamkhel in het district Surkhrood, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, broers en zus. U ging acht jaar naar school en volgde Koranlessen.

Uw vader was werkzaam op de luchthaven van Kabul en werkte er samen met buitenlanders. Hij ontving telefonische bedreigingen van de taliban omwille van zijn werk. Ongeveer één à anderhalve maand voor uw vertrek, werd er bij uw thuis een dreigbrief van de taliban afgeleverd. In deze brief stond dat uw vader nog steeds samenwerkte met de ongelovigen en dat ze elk lid van zijn gezin zouden doden. Uw moeder bracht uw vader op de hoogte van de brief. Tien à twaalf dagen hierna kwam uw vader naar huis en vertrokken u, uw broer [I.], en uw vader naar Kabul om dan het land te verlaten. Nadat jullie het land verlieten, verhuisde uw moeder samen met uw andere broers en zus naar uw maternale oom zijn huis in Surkhrood district.

Na een reis van ongeveer vijftien maanden, via onder andere Turkije, Bulgarije en Oostenrijk, kwam u omstreeks 3 oktober 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopieën van de taskera's van uw moeder, vader en uzelf, twee foto's van uzelf samen met uw vader, kopieën van certificaten die uw vader ontving in verband met zijn werk, kopieën van werkbadges van uw vader en de kopie van een dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw vader (CGVS, p.10). Echter, dient te worden vastgesteld dat u het werk van uw vader niet aannemelijk kon maken, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

U verklaarde dat u samen met uw broer [I.] en uw vader Afghanistan verliet als gevolg van de bedreigingen die uw vader van de taliban ontving omwille van zijn werk voor de overheid (CGVS, p.5, 10-11, 13). U kon echter zo weinig informatie over het werk van uw vader geven dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. U wist enkel dat hij samen met de Amerikanen werkte op de luchthaven van Kabul en dat hij een zwart uniform droeg (CGVS, p.6-9, 10-11). Verder zei u niets over zijn werk te weten (CGVS, p.6). Uw zeer beperkte kennis over zijn werk is merkwaardig aangezien u samen met uw vader Afghanistan verliet en dus de kans had hem hier meer over te vragen (CGVS, p.5, 13-14). U deed dit echter niet en kon ook niet zeggen waarom (CGVS, p.13). Bovendien legde u verschillende documenten in verband met zijn werk voor (zie administratief dossier). Uit deze documenten – verschillende certificaten, werkbadges en een werklicentie – alleen al konden verschillende zaken over het werk van uw vader worden afgeleid (ibid.). Zo zou hij tussen 1 maart 2013 en 9 juli 2015 als explosive handler gewerkt hebben (ibid.). Op een ander certificaat staat dan weer te lezen dat uw vader tussen 1 september 2017 en 22 juli 2018 als dog handler werkte voor G4S Secure Solutions (ibid.). Ook uit zijn werklicentie, werkbadges en een certificaat van appreciatie van 1 maart 2020 wordt duidelijk dat uw vader werkzaam was als dog handler (ibid.). Uw verklaarde niet op de hoogte te zijn van de documenten omdat u geen Engels kent (CGVS, p.6). Aangezien het werk van uw vader de reden was waarom u Afghanistan verliet, kon er van u verwacht worden dat u op z'n minst geprobeerd zou hebben om te achterhalen wat de inhoud van de documenten was (CGVS, p.10). Uw verklaring dat het niet uw documenten zijn en dat u daarom niet probeerde om er meer over te weten te komen, wijst dan ook op een algemeen gebrek aan interesse (ibid.). U vroeg ook uw vader niet om meer informatie over de documenten (ibid.). De documenten alleen zijn niet voldoende om het werk van uw vader aan te tonen. Ze hebben enkel een ondersteunende functie bij de verklaringen. De combinatie van uw gebrekkige kennis over uw vader zijn werk en zijn documenten zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader.

Doordat het werk van uw vader niet geloofwaardig is, zijn automatisch de vervolgingsfeiten die u aanhaalde en waardoor u Afghanistan verliet ook niet geloofwaardig (CGVS, p.10-15). Bovendien waren uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf niet aannemelijk. Zo sprak u over een dreigbrief die u en uw familie anderhalve maand voor uw vertrek ontvingen (CGVS, p.10-11). Echter, zei u hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets over (CGVS-vragenlijst, d.d. 01.02.2023, punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u over de dreigbrief dat erin stond dat uw vader voor de buitenlanders op de luchthaven werkte (CGVS, p.11). Nochtans, wordt er in de dreigbrief enkel gesproken over de Christian invaders (zie administratief dossier). Het was verder opmerkelijk dat u eerst verklaarde dat jullie voor de dreigbrief nooit bedreigingen van de taliban ontvingen om dan, wanneer u gevraagd werd wat er in de brief stond, te zeggen dat de taliban uw vader eerst telefonisch bedreigde (CGVS, p.11). Over deze telefonische bedreigingen kon u bovendien niet zeggen hoe vaak uw vader ze ontving of wanneer hij ze voor het eerst ontving (CGVS, p.12). Ook over de maatregelen die uw vader na de telefoontjes nam, was u niet op de hoogte (ibid.). U wist enkel dat hij contact opnam met de overheid, maar kon hier verder niets over zeggen (ibid.). Nochtans, had u de kans om gedurende jullie reis samen uw vader om meer informatie over de bedreigingen en de algemene situatie te vragen (CGVS, p.13-14). U deed dit niet (ibid.). Bovenstaande elementen zorgen ervoor dat u de vervolgingsfeiten niet aannemelijk kon maken.

Nadat jullie de dreigbrief van de taliban ontvingen, gebeurde er ook niets meer (CGVS, p.12, 14-15). U en uw gezin bleven tien à twaalf dagen thuis totdat uw vader naar huis kwam (CGVS, p.12-13). Hierna vertrokken u, uw vader en uw broer [l.] onmiddellijk (CGVS, p.13). Uw moeder en de rest van uw gezin verhuisden naar uw maternale oom die ook in Surkhrood, Nangarhar woont (CGVS, p.14). Na jullie vertrek werden jullie niet meer door de taliban bedreigd (CGVS, p.15). U kon verder niet zeggen of de taliban nog geprobeerd had om jullie te contacteren (ibid.). Dit doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees en vluchtrelaas.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Ten slotte, werd er tijdens het persoonlijk onderhoud opgemerkt dat u een tatoeage heeft op uw vingers (CGVS, p.15). Hierover wenst het CGVS op te merken dat u aangaf dat de tatoeage in Afghanistan gezet werd en u hier geen problemen door kende noch een vrees over aanhaalde (CGVS, p.15-16). Er kan dus vanuit worden gegaan dat u hieromtrent geen problemen zal ervaren in Afghanistan. U gaf ook niet aan dat u de tatoeage vanuit oprechte religieuze of politieke overtuigingen liet aanbrengen. U zei enkel dat u ze liet zetten uit interesse (CGVS, p.15). Bovendien kan er van u in alle redelijkheid verwacht worden dat u, wanneer u problemen zou ondervinden omwille van de tatoeage, u stappen zal ondernemen om deze te bedekken of zelfs al dan niet medisch te laten verwijderen.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van de taskera's van uzelf, uw vader en uw moeder ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. De dreigbrief en werkdocumenten van uw vader werden hierboven al inhoudelijk besproken. Daarnaast mag niet vergeten worden dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het vluchtrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Er worden bovendien ook vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Zie hieromtrent ook de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van januari** (beschikbaar op http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Ten slotte, legde u twee foto's voor waarop u samen met uw vader te zien zou zijn (CGVS, p.7-8). Echter, kan het CGVS nergens uit de foto's afleiden dat de persoon die u als uw vader aanduidt op de foto's daadwerkelijk uw vader is. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat aan privé-foto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. De foto's zien er overigens ook bewerkt uit.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat

er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 §1 en §5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de richtlijnen van de UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof*”, van artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging geschetst heeft tijdens zijn verhoor bij de DVZ en bij de commissaris-generaal. Hij betoogt dat hij gevlucht is omdat zijn vader tewerkgesteld was op de luchthaven van Kabul waar hij zij aan zij werkte met Amerikaanse militairen en dat hij als oudste zoon gevisieerd wordt door het huidige regime van de taliban. Hij verwijt de commissaris-generaal op basis van een summiere en niet-objectieve motivering te beslissen dat dit niet geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar relevante bepalingen en principes en voert hij aan dat het in de bestreden beslissing ontbreekt aan een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen. Hij meent dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van zijn persoonlijk onderhoud weerhoudt en substantiële appreciatiefouten begaat.

Hij stelt dat zijn vader voor verschillende Amerikaanse diensten werkte, zoals AMK9, G4S en MACCA en dat dit wordt bevestigd door de neergelegde certificaten. Hij legt uit dat zijn laatste badge geldig was van 31.12.2020 tot en met 19.03.2024, dat de certificaten dateren van 2015, 2017 en 2020 en dat die volgens hem ondertekend werden door de leidinggevende personen van deze organisaties. Hij vervolgt dat uit een simpele opzoeking blijkt dat G.K. in de periode van 2016 tot 2020 voor G4S heeft gewerkt in Kabul en dat W.C. een uitgebreid interview gaf over zijn tijd in Afghanistan en de manier waarop hij honden trainde als K9. Hij voegt toe dat uit het artikel blijkt dat AMK9 al 25 jaar samenwerkt met de *U.S. forces* in Afghanistan en Irak en dit sinds 2004. Hij concludeert dat deze tijdlijn klopt met de door hem neergelegde documenten, maar dat hiernaar geen enkel onderzoek werd gedaan. Het feit dat hij weinig informatie geeft over de tewerkstelling van zijn vader betekent volgens hem niet dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Hij benadrukt dat zijn vader een dreigbrief ontving waaruit blijkt dat zowel hijzelf als zijn familie gevisieerd wordt. Uit de documenten blijkt volgens hem zeer duidelijk dat de persoon op de foto's en op de taskara zijn vader is en dat de commissaris-generaal de neergelegde identiteitsdocumenten niet betwist. Hij besluit dat er dus niet kan getwijfeld worden aan de tewerkstelling van zijn vader en dat hij een gegronde vrees heeft om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban als familielid van een beveiligingsmedewerker.

Vervolgens betoogt hij dat hoewel de tatoeages op zijn handen geplaatst werden in Afghanistan, dit tijdens het oude regime was waardoor het logisch is dat hij geen problemen heeft ondervonden met de taliban. Hij vervolgt dat zijn tatoeages eigen zijn aan zijn persoonlijkheid en dat niet van hem verwacht kan worden dat hij deze laat verwijderen, of bedekt om te voldoen aan de strenge wetten van de taliban. Hij stelt zich bovendien de vraag hoe hij zijn handen continu zou kunnen bedekken. Hij voegt toe dat het niet uitmaakt of hij de tatoeages uit religieuze dan wel politieke overtuiging liet zetten, gelet op het feit dat de taliban hem omwille

van zijn uiterlijk en gedragingen zullen aanzien als verwesterd. Hij werpt voorts op dat hij Afghanistan op zeventienjarige leeftijd is ontvlucht en inmiddels meer dan één jaar in België verblijft waardoor hij zich niet meer kan aanpassen aan de normen van de taliban. Hij stipt aan dat hij in België tewerkgesteld is op een manege en dat hij samen met andere (Belgische) werknemers voor de paarden zorgt, dat hij westers gekleed is, dat hij zijn baard scheert en dat hij zich intens onder de Belgische bevolking mengt.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM).

Aangaande artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bevestigt hij dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername inderdaad sterk gedaald is, maar dat de situatie nog steeds onstabiel is. Hij meent dat de verandering in conflictdynamiek zeer recent is, waardoor het volgens hem onmogelijk is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken. Hij voegt toe dat ISKP een actor van willekeurig geweld blijft en dat uit een verklaring van het hoofd van UNAMA blijkt dat zij steeds actiever worden en terrein winnen in alle provincies. Hij merkt op dat zij erin slagen aanslagen te plegen op de taliban en dat er dient te worden getwijfeld aan het vermogen van de taliban om de veiligheid in Afghanistan te handhaven. Hij zet uiteen dat hij specifiek geraakt wordt door zijn persoonlijke omstandigheden gelet op zijn risicoprofiel als familielid van een beveiligingsmedewerker voor Amerikaanse instellingen alsook door zijn verwesterd uiterlijk.

Verzoeker stelt in bijkomende orde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal geen antwoord biedt op de vraag of sinds de machtsovername de algemene precaire situatie overwegend door de gedragingen van de taliban wordt veroorzaakt waardoor er sprake is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt aan dat Afghanistan geleid wordt door een *de-facto*-regering en dat geen enkel land het *Islamic Emirate of Afghanistan* erkend heeft. Hij vervolgt dat de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de bevolking op alle vlakken zijn achteruit gegaan en dat de mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is teruggedrongen. Bijgevolg zouden de taliban niet in staat zijn overeenkomsten te sluiten om de economische en financiële crisis op te lossen, wat leidt tot een voedselcrisis. Hij haalt aan dat ook de administratieve en technische capaciteit zeer beperkt is en dat gelet op het voorgaande geconcludeerd kan worden dat de Afghaanse economie is ingestort en dat dit toe te wijzen is aan één actor; de *de-facto*-regering. Hij meent dat er een voldoende vergelijkbare situatie is als in het *Sufi en Elmi* arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Hij herhaalt dat hij reeds meer dan één jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen en dat zijn verblijf buiten Afghanistan ertoe heeft geleid dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Hij merkt op dat hij zijn baard scheert, in België werkt, Nederlandse les volgt en tatoeages heeft. In dit verband benadrukt hij dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij gezien worden als on-islamitisch, pro-regeringsgezin of zelfs als spionnen en dat hij dus zou kunnen onderworpen worden aan mensonterende behandelingen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Afdruk *LinkedIn* profiel G.K.
- Interview W.C.

3.2. Op 25 april 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, met vermelding van de weblink
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, met vermelding van de weblink;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;

- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- Twee foto's van vader in uniform.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Het is zo dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovernname, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is dus wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader op de luchthaven van Kabul waar hij samenwerkte met buitenlanders.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof gehecht worden aan het profiel van verzoekers vader bij de overheid daar hij (a) slechts zeer weinig informatie kan geven over zijn vaders werk; (b) niet op de hoogte is van de inhoud van de door hem neergelegde documenten aangaande de tewerkstelling van zijn vader;
- ii) Doordat het werk van verzoekers vader niet geloofwaardig is, zijn automatisch de vervolgingsfeiten die hij aanhaalde en waardoor hij Afghanistan verliet ook niet geloofwaardig. Bovendien waren verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf niet aannemelijk aangezien (a) hij bij de DVZ niets zei over de dreigbrief die hij en zijn familie anderhalve maand vóór zijn vertrek ontvingen; (b) de dreigbrief enkel spreekt over “christian invaders” en, in tegenstelling tot wat hij beweert, geen melding maakt van het feit dat zijn vader voor buitenlanders op de luchthaven werkte; (c) hij eerst niet vermeld had dat zijn vader vóór het ontvangen van de dreigbrief ook telefonisch bedreigd was; (d) hij niet wist hoe vaak of wanneer zijn vader de telefonische bedreigingen ontving; (e) hij niet op de hoogte was van de maatregelen die zijn vader na de dreig telefoons nam;
- iii) Er wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees en vluchtrelaas omwille van het feit dat er na het ontvangen van de dreigbrief van de taliban niets meer gebeurd is en hij zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd;
- iv) Er kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van de tatoeages op zijn handen geen problemen zal ondervinden in Afghanistan nu (a) deze reeds in Afghanistan geplaatst werden; (b) hij niet aangaf dat hij deze vanuit oprechte religieuze of politieke overtuigingen liet aanbrengen; (c) er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij stappen zal ondernemen om deze te bedekken of zelfs medisch te laten verwijderen;
- v) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen gezien (a) de kopieën van de taskara's van hemzelf, zijn vader en zijn moeder enkel de verklaringen over zijn identiteit, zijn familie, zijn plaats van herkomst en zijn nationaliteit ondersteunen; (b) er slechts weinig bewijswaarde gekoppeld wordt aan de dreigbrief en de werkdocumenten van zijn vader, gelet op het feit dat uit de landeninformatie blijkt dat het bijzonder moeilijk is om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden; (c) uit de twee foto's met zijn vader niet kan worden afgeleid dat de persoon die wordt aangeduid zijn vader is, dat op geen enkele manier kan worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden en dat er weinig bewijswaarde aan de foto's kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit;
- vi) Een louter verblijf in Europa volstaat niet om als verwesterd gepercipieerd te zullen worden bij terugkeer naar Afghanistan.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht

dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.4.3.1. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat verzoekers onwetendheid omtrent de kernaspecten van zijn vaders tewerkstelling alsook over de bijhorende documenten de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van zijn vader ten stelligste ondermijnt.

4.4.3.1.1. Indien zijn vader effectief tewerkgesteld was op de luchthaven in Kabul en samenwerkte met buitenlanders, kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden hieromtrent nauwkeurige verklaringen af te leggen. Echter blijven verzoekers antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud, vaag en beperkt. Bovendien moet hij vaak het antwoord volledig schuldig blijven. Gevraagd naar wat hij kan vertellen over zijn vaders job, antwoordt hij simpelweg "niets". Wanneer de *protection officer* hem vervolgens verdere vragen stelt, kan hij enkel aangeven dat hij tewerkgesteld was op de luchthaven van Kabul. Hij verklaart echter geen idee te hebben van wat zijn vader er moest doen (NPO, p. 6). Voorts was hij niet in staat te antwoorden op zeer eenvoudige vragen over zijn vaders werk, met name met wie zijn vader samenwerkte, hoe hij die job gestart is (NPO, p. 7), waarom zijn vader in burgerkledij naar huis kwam, wat zijn titel was, wie zijn baas was, hoeveel hij verdiende (NPO, p. 8) en wat zijn familie vond van zijn vaders werk (NPO, p. 9). Verzoekers beperkte kennis valt zeer moeilijk te rijmen met het gegeven dat zijn vader dit werk voor een lange tijd heeft uitgevoerd. Zijn vader was met zijn job gestart na zijn studies, namelijk na de twaalfde graad van het middelbaar onderwijs (NPO, p. 6) en deed dit tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 13). Dat hij wel wist dat hij meteen na zijn studies op de luchthaven van Kabul is beginnen werken, dat hij een zwart uniform droeg en dat hij geregeld enkele dagen naar huis kwam in burgerkledij, weegt niet op tegen voormelde gebrek aan basisinformatie, waardoor die enkele aspecten de geloofwaardigheid van zijn vaders tewerkstelling dan ook niet kunnen herstellen.

Verzoeker getuigt bovendien van een opmerkelijke desinteresse in de tewerkstelling van zijn vader nu hij nooit de moeite heeft gedaan om meer informatie te bekomen. Hij verklaart dat zijn vader nooit over zijn werk vertelde en dat hij hier ook nooit naar vroeg). Gevraagd waarom hij dit niet deed, kan hij geen dienstige verklaring geven (NPO, p. 7: "*Gewoon. Ik deed dat niet.*"). Verzoekers nietszeggende en weinig gedetailleerde antwoorden doen nog meer verbazen gezien hij naar eigen zeggen samen met zijn vader uit Afghanistan is vertrokken (AD CGVS, Vragenlijst DVZ 01.02.23, punt 5 en NPO, p. 5-6) en zij, zelfs in de veronderstelling dat zij elkaar aan de grens van Iran met Turkije zijn kwijt geraakt (NPO, p. 6), toch enige tijd samen gereisd hebben. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaring dat ze samen één maand in Iran hebben verbleven (NPO, p. 6). Verzoeker wordt uitdrukkelijk bevraagd of er tussen hem en zijn vader informatie gedeeld werd na hun vertrek uit Afghanistan, maar stelt wederom dat zijn vader hem niets over zijn werk heeft verteld en dat hij daar ook niet naar gevraagd heeft (NPO, p. 7 en 13). Het is allerminst aannemelijk dat verzoeker gedurende die tijd niet meer te weten zou zijn gekomen over de aspecten waarnaar hij door de *protection officer* werd bevraagd. Dat hij zich dan niet zou informeren over deze tewerkstelling, die rechtstreeks de aanleiding vormde voor hun gezamenlijke vertrek, doet de wenkbrauwen fronsen. Zelfs nadat hij in België was aangekomen en zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend, heeft hij geen verdere inlichtingen gevraagd bij de rest van zijn familie (NPO, p. 9 en 14). *In casu* zou dit nochtans niet onmogelijk moeten zijn gezien hij in contact staat met zijn moeder (NPO, p. 9). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud geeft hij aan dat noch zijn moeder, noch zijn maternale nonkel, noch de rest van het gezin op de hoogte was van zijn vaders werkzaamheden. Wanneer de *protection officer* vraagt of hiervoor een reden was, antwoordt hij dat er misschien wel mensen waren die dit wisten, maar dat hij niet weet wie (NPO, p. 7). Dit kan echter geen verschooning bieden voor het feit dat hij nagalaten heeft bij hen te informeren, gezien zijn vaders tewerkstelling het belangrijkste aspect van zijn asielrelaas vormt en reden voor zijn vrees voor vervolging door de taliban. Bijgevolg kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat hij al het nodige zou doen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen om dit te staven. Dat zijn moeder niet op de hoogte zou zijn van zijn vaders tewerkstelling valt bovendien niet te rijmen met het feit dat zij degene was die de werkdocumenten van zijn vader heeft doorgestuurd (NPO, p. 3) en die hem vertelde dat zijn vader de overheid op de hoogte had gesteld ingevolge de dreigbrief die hij ontvangen had (NPO, p. 12). Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekers moeder misschien niet alle informatie had, is het weinig aannemelijk dat indien zijn vader werkelijk zou zijn tewerkgesteld op de luchthaven van Kabul en samenwerkte met Amerikanen, zijn moeder hierover niets zou weten en verzoeker hieromtrent geen enkele vraag zou stellen. In het verzoekschrift wordt op geen enkele wijze een verklaring geboden voor de opmerkelijk passieve houding van verzoeker, wat eerder getuigt van een opmerkelijke desinteresse die de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt.

4.4.3.1.2. Verzoekers gebrekkige kennis over de verschillende werkcertificaten, werkbadges en een werklicentie van zijn vader ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij geeft louter aan dat het documenten zijn die verband houden met de job van zijn vader. Wanneer de *protection officer* nogmaals vraagt of hij kan uitleggen wat de documenten precies zijn, antwoordt hij dat hij geen Engels kan lezen en dat hij enkel weet dat ze verband houden met zijn vaders werk (NPO, p. 3). Op de

certificaten van AMK9 staat te lezen dat zijn vader tussen 1 maart 2013 en 9 juli 2015 als *explosive handler* gewerkt heeft en dat hem op 1 maart 2020 een certificaat werd uitgereikt waarin hij bedankt wordt voor zijn diensten als "*kennels assistant/handler*". Uit een ander certificaat blijkt dat zijn vader tussen 1 september 2017 en 22 juli 2018 als *dog handler* werkte voor G4S Secure Solutions (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). De trainingscertificaten geven aan dat hij van 10 mei 2017 tot 15 juni 2017 een opleiding heeft gevolgd aangaande "*Explosive Detection Dogs*" bij het "*Mine Detection Centre*" in Kabul, terwijl het "*Mine Action Coordination Centre of Afghanistan*" op 17 juni 2015 bevestigt dat hij geslaagd is voor de test aangaande "*Mine Detection Dogs*" (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). Op de kopieën van de badges wordt er verschillende keren naar zijn vader verwezen als "*(dog) handler*" (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Verzoeker kan deze informatie echter vreemd genoeg niet bevestigen (NPO, p. 14: "*Op de documenten staat dat uw vader met honden werkte. Kan u mij daar iets meer over vertellen? Nee, geen idee.*") en beperkt zich in essentie steeds tot het feit dat zijn vader werkte op de luchthaven van Kabul. Hij stelt dat zijn vader nooit over de documenten heeft verteld en dat hij hem hierover nooit bevraagd heeft. Hij voegt toe dat hij evenmin geïnformeerd heeft bij zijn moeder, gezien zij analfabeet is en het ook niet zou kunnen weten. Gevraagd of hij ooit geprobeerd heeft om te weten te komen wat de documenten precies zijn, antwoordt verzoeker louter dat het niet zijn documenten zijn, maar die van zijn vader (NPO, p. 6 en 14). Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet om te doen. Het feit dat hij hier noch zijn vader, noch andere familieleden over bevraagd heeft, getuigt opnieuw van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van zijn beschermingsverzoek allerminst ten goede komt. Dat zijn moeder analfabeet is sluit bovendien niet uit dat zij over informatie omtrent die documenten zou kunnen beschikken.

Naast de opmerkelijke vaststelling dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over de door hem voorgelegde documenten, zijn deze documenten slechts kopieën (foto's), die door simpel knip- en plakwerk in elkaar kunnen worden geknutseld waardoor de bewijswaarde ervan eveneens bijzonder relatief is. Bovendien blijkt uit de informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten relatieve bewijswaarde hebben, gezien ze kunnen en worden nagemaakt en dat dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*), stuk 1).

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat de personen die de certificaten van G4S en van AMK9 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6) hebben ondertekend, respectievelijk G.K. en W.C. duidelijk tewerkgesteld waren in Afghanistan tijdens de periode dat verzoekers vader daar werkte. Hiertoe voegt hij aan het verzoekschrift de LinkedIn-pagina van G.K. (verzoekschrift, stuk 3), waaruit blijkt dat G.K. van oktober 2016 tot april 2020 voor G4S heeft gewerkt, waarvan het laatste anderhalf jaar als hoofd van de personeels- en administratiedienst. Verzoeker voegt tevens een artikel toe over militaire honden (K9), waarin W.C. vertelt over zijn tijd in Afghanistan en de manier waarop hij honden trainde (verzoekschrift, stuk 4). In het artikel wordt W.C. aangeduid als de "*director for American K9 for Afghanistan and Mali, West Africa*" en wordt vermeld dat hij al vijf jaar in deze functie in Kabul werkt en dat hij deelnam aan een tweedaagse competitie van de K9 op de luchthaven van Bagram. Het bestaan van deze personen wordt niet ontkend, noch dat zij ooit hebben gewerkt voor organisaties die samenwerkten met Amerikaanse troepen. Dit is echter informatie die openbaar toegankelijk is en in deze stukken wordt nergens melding gemaakt van een specifieke samenwerking met verzoekers vader, waardoor zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een opmerkelijk gebrek aan kennis van de inhoud van deze werkcertificaten tentoonspreidt en dat het slechts kopieën zijn die eenvoudig te fabriceren zijn, te meer gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er een hoge graad van corruptie aanwezig is in Afghanistan.

De ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde twee foto's van zijn vader in uniform kunnen evenmin de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing ontkrachten nu er op geen enkele wijze met zekerheid uit kan worden afgeleid wie erop staat afgebeeld, wat de omstandigheden zijn waarin de foto's werden genomen en wanneer deze zouden zijn genomen. Bovendien bieden ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en hebben zij een zeer geringe bewijswaarde.

4.4.3.1.3. Nu verzoekers verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn vermeende vader en de bijhorende werkdocumenten niet voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, kan geen geloof worden gehecht aan zijn vaders tewerkstelling op de luchthaven van Kabul, waardoor hij op die grond geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

4.4.3.2. Nu geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie ten gevolge van deze tewerkstelling zouden hebben ondervonden met de taliban.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar de dreigbrief die zijn vader ontvangen had van de taliban (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5), weerlegt verzoeker geenszins de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij deze brief niet vermeld had bij de DVZ. Dit is uiterst opmerkelijk gezien hij deze dreigbrief aanduidt als aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 10). Bovendien toont verzoeker opnieuw een opmerkelijk gebrek aan kennis betreffende de inhoud van de dreigbrief, wat eigenaardig is gezien hij de dreigbrief zelf in ontvangst nam en heeft gelezen (NPO, p. 11). Hij verklaart dat de taliban in de dreigbrief schreven dat zijn vader op de luchthaven werkte voor buitenlanders/ongelovigen (NPO, p. 10-11). De dreigbrief maakt echter geen melding van de plaats van zijn vaders tewerkstelling; er staat enkel dat zijn vader zijn samenwerking met de "*christian invaders*" moest stopzetten. Hierbij komt dat verzoeker niet betwist dat hij inconsistent is over de telefonische bedreigingen die zijn vader reeds had ontvangen. Hij gaf immers eerst aan dat zijn vader, vóór de ontvangst van de dreigbrief, nog nooit bedreigingen had ontvangen, terwijl hij hierna meedeelt dat zijn vader ook telefonisch bedreigd is geweest (NPO, p. 11). Niet alleen betreft dit een opmerkelijke tegenstrijdigheid die betrekking heeft op een kernaspect van zijn relaas en aldus de geloofwaardigheid ervan ondermijnt, bovendien kan verzoeker niet aanduiden wat er gezegd werd, hoe vaak zijn vader telefonisch contact had en wanneer dit voor het eerst plaatsvond (NPO, p. 11-12). Wederom heeft hij nagelaten zijn vader hierover te bevragen (NPO, p. 11). Hij had hiertoe, zoals *supra* aangetoond, zeker de kans gelet op hun gezamenlijk vertrek. Verzoeker is evenmin op de hoogte van de maatregelen die zijn vader nam na het ontvangen van de bedreigingen. Hij verklaart dat zijn vader de overheid contacteerde maar weet niet wie. Evenmin weet hij of zijn vader zijn werk op de hoogte bracht, hoe de taliban op de hoogte waren geraakt van diens tewerkstelling en wie er voor de dreigbrief verantwoordelijk was (NPO, p. 12). Nochtans kan van verzoeker, die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming gelet op de bedreigingen die de taliban hebben geuit aan het adres van zijn vader omwille van diens tewerkstelling, verwacht worden hieromtrent gedetailleerde informatie te verstrekken. Gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op de zeer beperkte bewijswaarde van de dreigbrief, nu uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverspreid is bij het verkrijgen van documenten, kan dit document de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen.

4.4.3.3. Gezien verzoekers verklaringen omtrent zijn vaders tewerkstelling niet geloofwaardig kunnen worden geacht, stelt zich de vraag naar het risico dat verzoeker zou lopen als familie van een persoon die vroeger tewerkgesteld was in functie van de Afghaanse overheid zich in beginsel niet.

Voor de volledigheid en ten overvloede dient erop te worden gewezen op dat uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse overheid. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt. In de tien à twaalf dagen na ontvangst van de dreigbrief en vóór verzoekers vertrek waren er immers geen verdere incidenten met de taliban (NPO, p. 12). Er wordt verder niet betwist dat verzoeker en zijn gezin, na zijn vertrek uit Afghanistan, niet meer door de taliban bedreigd werd (NPO, p. 14-15). Verzoeker geeft ook aan hier niet verder naar geïnformeerd te hebben (NPO, p. 15). Verzoeker verklaart zelfs uitdrukkelijk dat hij nooit zelf, rechtstreeks door de taliban bedreigd is geweest (NPO, p. 16).

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Verzoeker wijst erop dat hij omwille van zijn verblijf en tewerkstelling in België en zijn westers uiterlijk (afgeschoren baard, tatoeages, westerse kledij) door de taliban als verwesterd zal worden beschouwd en hij

bijgevolg vervolging vreest bij terugkeer. Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is later en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de

mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor

communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een

misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Verzoeker voert aan dat de taliban hem zeker zal aanzien als verwesterd, enerzijds omwille van zijn uiterlijk en zijn gedragingen, in het bijzonder het feit dat hij tatoeages op zijn handen heeft en anderzijds omwille van zijn lang verblijf en tewerkstelling in België.

Verzoeker, wiens geboortedatum werd aangepast naar 1 januari 2003 op grond van de medische leeftijdtest (AD CGVS, deel DVZ, brief 17.10.22), had bij het verlaten van Afghanistan ongeveer in juni 2021 (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 01.02.23, punt 33), de leeftijd van achttien jaar. Bij zijn aankomst in België op 3 oktober 2022 was hij negentien jaar oud. Hij heeft heden de leeftijd van eenentwintig jaar en verblijft anderhalf jaar in België. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende anderhalf jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. Hij is in Afghanistan tot het tweede middelbaar naar school gegaan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 01.02.23, punt 11 en NPO, p. 4) en beschikt er bovendien over een netwerk. Hij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij contacten onderhoudt met zijn moeder in Afghanistan en dat alles goed gaat (NPO, p. 6 en 9).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België van anderhalf jaar, naar zijn westers uiterlijk en naar het feit dat hij tewerkgesteld is in een manege, daargelaten het feit dat hij geen documenten bijbrengt die deze tewerkstelling kan aantonen, maakt het niet aannemelijk dat zijn thans aangenomen levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geveiseerd/vervolgd. Dat verzoeker zich inzet op de arbeidsmarkt in België is lovenswaardig, maar geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die verzoeker zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Met de verwijzing naar zijn gebrek aan baard en zijn westerse kledij, slaagt verzoeker er niet in om *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofdte sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn tatoeages blijkt dat hij deze reeds in Afghanistan heeft laten aanbrengen. Hiernaar gevraagd verklaart hij dat dit gewoon uit interesse was (NPO, p. 15). Uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "*Afghanistan: Country Guidance*" van januari 2023 vermelde EASO COI: "*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans vóór de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond. Dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. Ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, zijn ze toch aanwezig in de Afghaanse samenleving en was er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Ook al was de taliban toen nog niet aan de macht, was de machtsstrijd al een hele tijd bezig en kon verzoeker wel reeds inschatten of dit tot problemen zou kunnen leiden, wat blijkbaar al een hele tijd was. Het is wel degelijk van belang of uit zijn tatoeages zal worden afgeleid dat hij deze zou hebben laten plaatsen uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Gelet op het feit dat verzoeker verklaart dat dit voor hem niet het geval is, kan dan ook in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij deze tatoeage desgevallend bedekt met kledij of een pleister of deze eventueel laat verwijderen. Hoe dan ook door vaagweg te wijzen op zijn persoonlijkheid en levensinstelling, maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij zijn tatoeages bedekt of laat verwijderen. De motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing blijven dan ook integraal overeind.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Waar verzoeker ook voor wat betreft zijn aangehaalde verwestering nog verwijst naar het arrest nr. 283.647 van 19 januari 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Dergelijke individuele elementen kunnen niet ontwaard worden uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt wat volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling geschonden werd, waardoor dit middel niet ontvankelijk is.

4.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden benadrukt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO